Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 69 940 van 7 november 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **X**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en hun kinderen X, X en X, die verklaren allen van Georgische nationaliteit te zijn, op 25 augustus 2011 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 19 juli 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 september 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DIENI, die *loco* advocaat J. BOULBOULLE-KACZOROWSKA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers dienen op 21 mei 2010 een asielaanvraag in.

Op 4 november 2011 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 21 februari 2011 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers dienen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen deze beslissing.

Op 19 juli 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, aan verzoekers ter kennis gebracht op 11 augustus 2011. Dit is de bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 18/11/2010 werd ingediend door :
S.V. (…)
echtgenote: O. A. (…)
kinderen:
S.M. (…)
S.A. (…)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Redenen :
Het aangehaalde medisch probleem kan niet aanvaard worden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

De arts-attaché stelde in het medisch verslag (zie gesloten omslag) vast dat uit de voorgelegde medische bewijsstukken blijkt dat de aandoening van betrokkene behandelbaar is. Uit het administratief dossier blijkt dat de medicatie en de opvolging beschikbaar is in het land van herkomst, nl. Georgië.

Verder stelt onze arts-attaché dat betrokkene kan reizen en dat mantelzorg niet noodzakelijk is.

Wat betreft de toegankelijkheid van de medicatie en de opvolging die betrokkene nodig heeft merken wij op dat uit gegevens uit ons administratief dossier blijkt dat de medicatie en de zorg voor de aandoening van betrokkene volledig gratis is. 21

Betrokkene legt geen enkel bewijs voor van een arbeidsgeneesheer dat zij arbeidsongeschikt zou zijn. We kunnen er dus vanuit gaan dat betrokkene zelf zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp. Gezien deze beslissing ook geldt voor de echtgenoot, kan worden verondersteld dat hij ook een steentje kan bijdragen in de financiële situatie van het gezin, bij terugkeer naar het land van herkomst. In het dossier bevindt zich namelijk geen enkele aanwijzing dat deze echtgenoot, arbeidsongeschikt is en bovendien kan er van worden uitgegaan dat iemand met de leeftijd van 38 jaar nog toegang heeft tot de arbeidsmarkt in het land van herkomst.

Derhalve blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gezien de asielprocedure van betrokkenen nog lopende is, verzoek ik u het attest van immatriculatie dat aan betrokkenen werd afgegeven verder te verlengen tot nadere berichtgeving over de asielprocedure.
(…)"

Bij arrest nr. 65 786 van 26 augustus 2011 beslist de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen na te gaan of derde, vierde en vijfde verzoekers over de rechtens vereiste hoedanigheid en procesbekwaamheid beschikken bij het indienen van hun beroep.

In ons rechtsstelsel wordt een minderjarige als handelingsonbekwaam beschouwd, hetgeen tot gevolg heeft dat een minderjarige vertegenwoordigd dient te zijn door zijn vader, moeder of voogd om op een rechtsgeldige wijze een beroep in te stellen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. *In casu* zijn derde, vierde en vijfde verzoekers allen minderjarig. In het verzoekschrift wordt niet gepreciseerd dat eerste verzoeker en/of tweede verzoekster optreden in de hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger(s) van hun minderjarig kinderen. Bijgevolg wordt vastgesteld dat het beroep van derde, vierde en vijfde verzoekers onontvankelijk is.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort EVRM).

Verzoekers citeren vooreerst de bestreden beslissing en zetten hun middel verder als volgt uiteen:

Aangezien de betwiste beslissing zeggende dat de aanvraag van mevrouw O.A. (...) niet grondig is;
Dat de betwiste beslissing onvoldoende wordt gemotiveerd in wat zij niet voldoende in rekening van de bijzondere situatie van mevrouw O.A. (...) houdt.
Dat inderdaad mevrouw O.A. (...) en mijnheer S.V. (...) een asielvraag heeft ingediend omdat hij een aanslag aan zijn fysieke integriteit vreest;
Dat mevrouw O.A. (...) aan depressieve en angstige symptomatologie in het kader van een staat van posttraumatische stress lijdt;
Dat het verkeer is te zeggen dat Mevrouw O.A. (...) geen mantelzorg heeft nodig.
Dat inderdaad ze de steun van zijn hele familie nodig heeft om verder te gaan met deze psychische aandoening;
Aangezien dat kortom de redenering van de Dienst Vreemdelingenzaken puur theoretisch is, zonder rekening te houden met de landpraktijk die uiteraard een ander is;
Dat inderdaad het uit een 2009 verslag van Oxfam International, "la réforme du système de santé en Géorgie. Le point de vue de la société civile: étude de cas nationale" dat In theorie, de gezondheidszorg is gratis in Georgië voor degenen die leven onder de armoedegrens maar in werkelijkheid, patiënten hebben vaak te betalen, vooral voor drugs
(...) De uitgaven aan gezondheidszorg en andere gebieden die van belang zijn volstrekt onvoldoende.
(...) Armoede blijft de belangrijkste risicofactor voor de gezondheidsproblemen in Georgië. (...). Hoewel de primaire gezondheidszorg (PG) worden geacht te zíjn gratis voor mensen die leven onder de armoedegrens, velen nog moeten betalen te worden behandeld door een artikel. Een van de belangrijkste redenen voor dit feit is dat medisch personeel worden slecht betaald, dus het hangt af van de betalingen van patiënten aan te vullen zijn salaris. Bovendien is het basisprogramma staat niet voor complexe diagnoses en medicatie. Als gevolg daarvan kunnen veel mensen zich niet veroorloven om behandeling te gaan bij ziekte.
Dat als het waar is dat er geen problemen bij de toegankelijkheid van de medische zorgen, het rapport nog steeds voegt eraan toe dat "Andere obstakels belemmeren gezondheidszorg. De kwaliteit van de

gezondheidszorg blijft slecht en de faciliteiten en apparatuur zijn van inferieure kwaliteit, omdat de investering in de renovatie en in de onderhoudt onvoldoende is. Plattelandsbevolking moeite hebben toegang te krijgen tot diensten en de beschikbaarheid en de kosten van geneesmiddelen is een belangrijke factor.
Het opkomstpercentage van de gezondheidsdiensten toonde een dramatische daling in de afgelopen jaren, vooral onder armste groepen. Een programma voor de volksgezondheid voor mensen onder de armoedegrens een beetje aan arme mensen de toegang tot de gezondheidszorg te verbeteren, maar er is nog steeds grote ongelijkheid in toegang tussen gebieden stedelijke en landelijke gebieden en tussen verschillende sociale groepen."

Dat als de patiënt terug naar hun land van herkomst ze onzeker zijn en kunnen zich niet veroorloven alle kosten in verband met deze ziekte;
Aangezien dat er dus een klaarblijkelijke vergissing is vanwege de tegenpartij die schijnbaar de documenten die haar onderworpen werden niet correct nagekeken werden;
Dat ze geen rekening houdt met de bijzondere situatie van aangepaste zorgen vereist;
Dat in dit huidig geval een terugkeer naar het land van gezondheidstoestand kan verergeren, gezien hij niet correct en adequaat verzorgd kan worden. Dat er een overduidelijke schending van het artikel 3 E.V.R.M; Aangezien dat daarvan uitgaande, de betwiste beslissing nietig verklaard dient te worden."

3.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, zijnde artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat uit de door verzoekers voorgelegde medische attesten, de arts-attaché concludeerde dat verzoekster niet lijdt aan een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor het leven of fysieke integriteit van verzoekster aangezien deze aandoeningen adequaat behandeld kunnen worden in Georgië. Tevens is verweerder nagegaan of deze behandelingen toegankelijk zijn voor verzoekster in haar land van herkomst. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette normdoel van de formele motiveringsplicht.

Verzoekers bekritiseren de verschillende motieven waardoor zij aantonen de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk en op afdoende wijze de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 werden niet geschonden.

In wezen voeren verzoekers de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Het middel zal dan ook verder onderzocht worden vanuit het oogpunt van een eventuele schending van de materiële motiveringsplicht.

Er moet worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

Artikel 9*ter,* § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.
De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.
De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.
Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.
De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen."

Verzoekers betogen vooreerst dat er onvoldoende rekening werd gehouden met de bijzondere situatie van verzoekster die lijdt aan "*depressieve en angstige symptomatologie*" en *"posttraumatische stress*". Zij meent wel degelijk mantelzorg nodig te hebben. Tevens menen verzoekers dat er onvoldoende rekening werd gehouden met de asielaanvraag die zij hebben ingediend. Verzoeker vreest een aanslag op zijn fysieke integriteit.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekers een asielaanvraag hebben ingediend op 21 mei 2010. Op 21 februari 2011 besliste de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers dienden tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die op 26 augustus 2011 bij arrest nr. 65 786 de weigering van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus heeft bevestigd. De asielaanvraag werd aldus grondig onderzocht in het kader van de asielprocedure. Huidige beslissing betreft de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen. Waar verzoekers stellen dat geen rekening werd gehouden met de asielaanvraag kunnen zij niet worden gevolgd aangezien in de beslissing wordt verwezen naar hun 'hangende asielaanvraag' en er wordt gemotiveerd: "*Gezien de asielprocedure van betrokkenen nog lopende is, verzoek ik u het attest van immatriculatie dat aan betrokkenen werd afgegeven verder te verlengen tot nadere berichtgeving over de asielprocedure. "* Uit dit motief blijkt dat verweerder, in tegenstelling tot verzoekers bewering in het verzoekschrift, rekening heeft gehouden met hun asielaanvraag en vrees voor een aanslag op hun fysieke integriteit. Zowel de commissaris-generaal als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beoordeelden hun vrees voor een aanslag als een gegeven onvoldoende voor de toekenning van de vluchtelingen- of subsidiaire beschermingsstatus.

Waar verzoekster meent dat onvoldoende rekening werd gehouden met haar medische problematiek, kan zij evenmin worden gevolgd. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder de door verzoekers ingediende medische attesten heeft voorgelegd aan een ambtenaar–geneesheer. Deze laatste bevestigde in zijn advies dat de psychiatrische aandoening ernstig kan zijn. Vervolgens heeft de ambtenaar-geneesheer onderzocht of de behandeling die verzoekster hiervoor ontvangt in België kan worden verdergezet in Georgië. In zijn advies heeft de ambtenaar-geneesheer rekening gehouden met de voor verzoekster vereiste aangepaste medische zorgen. Hij stelt vast dat medische behandeling beschikbaar is in haar land van herkomst. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris het advies van de ambtenaar-geneesheer volgt en aldus de mening is toegedaan dat de behandeling van verzoekster in Georgië kan worden verdergezet. Verzoekster betwist dat zij geen mantelzorg zou nodig hebben. De gemachtigde van de staatssecretaris verwijst naar het advies van de ambtenaar-geneesheer die de medische attesten vanuit medisch standpunt heeft beoordeeld. In het medisch attest van 24 oktober 2010 verklaarde verzoeksters arts uitdrukkelijk dat de aanwezigheid en de zorgen van familieleden of derden niet vereist is. Verzoekers tonen dan ook niet aan dat verweerder of de ambtenaar-geneesheer op kennelijk onredelijke wijze tot hun conclusie is gekomen dat mantelzorg niet vereist is.

Verzoekster betoogt vervolgens dat de medische zorgen slechts in theorie toegankelijk zijn in Georgië. Zij verwijst naar een verslag van 2009 van "*Oxfam International*" en citeert hier enkele paragrafen uit. Zij concludeert dat zij de kosten voor de medische zorgen niet zal kunnen dragen.

De ambtenaar-geneesheer is in eerste instantie nagegaan of de zorgen die verzoekster in België ontvangt, verkrijgbaar zijn in Georgië. De ambtenaar-arts onderzocht hiervoor de ingediende medische getuigschriften en verwijst naar een informatie-mail van het "*Medi Club Georgia*" aangaande de beschikbare medische behandelingen in Georgië. Verzoekster betwist in het verzoekschrift niet dat de medische zorgen beschikbaar zijn, zij stelt echter dat zij deze niet kan betalen. Zij twijfelt aldus aan de toegankelijkheid van de behandeling. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder deze vraag heeft onderzocht en dienaangaande het volgende motiveerde:

"Wat betreft de toegankelijkheid van de medicatie en de opvolging die betrokkene nodig heeft merken wij op dat uit gegevens uit ons administratief dossier blijkt dat de medicatie en de zorg voor de aandoening van betrokkene volledig gratis is. [21]

Betrokkene legt geen enkel bewijs voor van een arbeidsgeneesheer dat zij arbeidsongeschikt zou zijn. We kunnen er dus vanuit gaan dat betrokkene zelf zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp. Gezien deze beslissing ook geldt voor de echtgenoot, kan worden verondersteld dat hij ook een steentje kan bijdragen in de financiële situatie van het gezin, bij terugkeer naar het land van herkomst. In het dossier bevindt zich namelijk geen enkele aanwijzing dat deze echtgenoot, arbeidsongeschikt is en bovendien kan er van worden uitgegaan dat iemand met de leeftijd van 38 jaar nog toegang heeft tot de arbeidsmarkt in het land van herkomst. "

Verweerder leidt uit het rapport van Caritas van februari 2010 en het rapport COI Report Republic of Georgia van november 2011 af dat de medische zorgen en medicatie gratis ter beschikking zijn in Georgië. Verweerder baseert zich voor zijn conclusie op twee recentere rapporten dan het rapport waar verzoekster naar verwijst. Bovendien heeft verweerder in de beslissing rekening gehouden met de eventualiteit dat voor bepaalde zorgen een financiële tussenkomst zou kunnen worden vereist. Verweerder heeft daarom onderzocht of verzoekster, dan wel haar echtgenoot, zelf kunnen instaan voor de eventuele kosten van bepaalde medische zorgen. Verweerder stelt vast dat noch verzoeker, noch verzoekster arbeidsongeschikt zijn verklaard waardoor zij kunnen bijdragen aan de eventuele kosten. Verzoekers weerleggen dit motief niet. Verzoekers slagen er met hun betoog aldus niet in om de motieven te weerleggen. Een schending van de motiveringsplicht of artikel 3 van het EVRM omwille van de medische problematiek wordt dan ook niet aangetoond.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

<u>Enig artikel</u>

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven november tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS N. MOONEN